

نگذاریم تابستان ۶۷ تکرار شود

در دو ماه اخیر مردم ایران شاهد اعدام‌های نسبتاً گسترده‌ای بوده‌اند. تنها در هفته گذشته ۱۶ نفر از زندانیان سیاسی در یک اقدام تلافی‌جویانه، درست ۱۲ ساعت پس از حمله گروه "جیش العدل" به پاسگاهی در سراوان، به جوخه مرگ سپرده شدند. دو تن دیگر از زندانیان سیاسی و از هموطنان کرد نیز همزمان اعدام شدند. دهها تن دیگر از زندانیان سیاسی نیز در انتظار اجرای حکم اعدام هستند.

پدیده اعدام در جمهوری اسلامی پدیده جدیدی نیست. در دهه شصت و به خصوص در سال ۶۷ مردم ایران شاهد کشتار هزاران تن از دگراندیشان، در زندان‌های سراسر کشور بوده‌اند. در آن دوره سپاه، حکومت بیش از اکنون قدرتمند بود و جامعه تازه از بار جنگی ۸ ساله رهائی یافته بود. در آن سال‌ها، خبر این کشتار در جامعه ضعیف منعکس شد. اگر در آن شرایط، سکوت رسانه‌ها تا حدودی قابل توجیه بود، امروز این واکنش ضعیف نسبت به کشتار زندانیان در زندان، قابل درک نیست. این اعدام‌ها، از نظر حقوقی ترویج بی‌قانونی و لگدمال کردن حقوق بشر و تنزل نقش دولت از حامی قانون و امنیت شهروندان به عامل هرج و مرج است. به لحاظ اجتماعی، بازگشت به دوران جوامع بدوی و عصر انتقام‌جویی‌های قبیله‌ای است.

ما تعدادی از بازماندگان جانباختگان راه آزادی، همیشه نگرانی خود را از تکرار فاجعه کشتارهای این دهه به خصوص کشتار سال ۶۷ در زندان‌ها در ابعادی دیگر، بیان داشته و اعلام کرده‌ایم که دادخواهی، انتقام‌جویی نیست، معنایش اجرای عدالت است، برای عدم تکرار جنایت. ما اگر خواهان افشای آمرین و عاملین آن کشتار و محاکمه آنان در یک دادگاه مردمی بوده‌ایم، اگر با تمامی فشارها، تهدیدها و بی‌عدالتی‌هایی که حکومت جمهوری اسلامی بر خانواده‌های جانباختگان روا داشته است هنوز از پاننشسته‌ایم و خاوران را بعنوان سند جنایت حفظ نمودیم، فقط بخاطر جلوگیری از تکرار فاجعه بوده است، تا جان‌های شیفته دیگری در تاریکی و سکوت بقتل نرسند.

زمانی که پور محمدی یکی از اعضای سه نفره هیئت مرگ در زندانها در سال شصت هفت به وزارت دادگستری رسید، بدان وسیعا اعتراض شد. اینک می‌بینیم که باز جنایت مشابه سال ۶۷ هر چند کم‌شمارتر اما به لحاظ کیفیت جنایت، در همان سطح، در حال تکرار است.

ما از جریان‌های سیاسی، نهادهای مدافع حقوق بشر و رسانه‌های ارتباط جمعی و تمامی وجدان‌های بیدار می‌خواهیم که در این مورد سکوت نکنند و با انعکاس اخبار این اعدام‌ها، نهادهای دموکراتیک و افکار عمومی مردم جهان را از این عملکرد شوم مطلع کنند تا فشار به جمهوری اسلامی مانع تکرار اینگونه جنایات شود. اگر اعدام‌های دهه شصت و کشتار خونین تابستان ۶۷ در سکوت رسانه‌ها داخلی و خارجی، انجام گرفت و انعکاس نیافت، اگر صدای هزاران خانواده اعدامی در آن سالها طنینی نداشت و اگر عزیزان ما در گورهای دسته جمعی در خاک شدند، اما حال که امکانات نیروهای دموکراتیک در سطح ملی و بین‌المللی افزایش چشمگیری یافته است، موظفیم تمام توان خود را بکار گیریم تا در برابر تکرار فاجعه ایستادگی شود.

ما امضاکنندگان این بیانیه علیه این جنایت اعلام جرم می‌کنیم و تمام وجدانهای بیدار در داخل و خارج از کشور را به پشتیبانی از حرکتی عمومی فرا می‌خوانیم. امید داریم که همه کسانی که حرمت انسان را پاس می‌دارند، برای توقف کشتار و عقب‌نشاندن جمهوری اسلامی به هر شکل که میتوانند وارد یک کارزار مشترک شوند.

اسامی امضا کنندگان

باقر ابراهیم زاده

پروین ابراهیمی

مستوره احمدزاده

باقر احمدی

طبيعه اخوان

حسن آزاد

محمد أعظمي

عاطفه إقبال

فريده اكيري

شيرين اميري

فرامرز اميدوار

ايراندخت انصاری

فواد تابان

حسن حاتمي

رخشنده حسين پور

ميهن جزنی

تقي خان

علي دماوندي

ايران رضا زاده

بهاره منشی رودسري

بيژن منشی رودسري

فخري زرشگه

پروانه سلطاني

مختار شلالوند

مريخ صابري

بانو صابري

نبي صمعي

ويدا طالبي

راحله طاراني

رويا غياثي
مسعود فتحی
پرستو فروهر
منیر فرهودي
شکوفه قبادي
رئوف کعبی
رضا کعبی
ساسان کیانی
مصطفی گل محمدی
مینا لبادي
عفت ماهباز
مرسده محسنی
فائزه محسنی
رامین معلم
خاطره معینی
رضوان مقدم
میر شجاع ملکوتیان
هومن موسوی
زیبا موزنی
مریم نوری
ناهید همت بلند
تاج دولت همتي
ناجي یخچالي